

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2015/0041 van 14 april 2015

in de zaak 1415/0119/SA/3/0089

In zake:

1. de heer **Geert DE MEYER**
2. mevrouw **Isabelle VAN DE PUTTE**
beiden wonende te 9820 Merelbeke, Hof ter Wallenlaan 12 en waar
woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer **Willy VERHAEGEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
de heer Francis CHARLIER en mevrouw Sofie BOEYKENS
kantoor houdende te 8860 Lendeledede, Langemuntelaan 1
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 22 oktober 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 28 augustus 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke van 6 maart 2014 ingewilligd. De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een alleenstaande woning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 9820 Merelbeke, Hof ter Wallenlaan met als kadastrale omschrijving afdeling 2, sectie B, nummer 229E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 24 maart 2015, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

De eerste verzoekende partij, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij en de heer Francis CHARLIER die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer Willy VERHAEGEN verzoekt met een aangetekende brief van 12 december 2014 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 19 januari 2015 de tussenkomende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 27 november 2013 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een alleenstaande woning”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt. Het perceel bevindt zich in een op 6 februari 2004 goedgekeurde, maar reeds vervallen verklaring.

De aanvraag is niet openbaar gemaakt.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed, afdeling Oost-Vlaanderen verleent op 24 februari 2014 het volgende ongunstig advies:

“ ...

De aangevraagde werken beogen het oprichten van een bijkomende woning op een perceel dat beschermd werd als dorpsgezicht en waarop zich een als monument beschermde hoeve bevindt.

De aanvraag wordt gemotiveerd vanuit een verkavelingsvergunning uit 2003, die intussen is vervallen.

De bescherming als dorpsgezicht beoogt het behoud van de erfgoedkarakteristieken zoals de aard en de omvang van de percelen en de zich erop bevindende samenstellende componenten.

In dit opzicht is de opdeling van het perceel en het bouwen van een bijkomende nieuwbouwwoning uit erfgoeddoogpunt niet te verantwoorden.

Advies

Gelet op de bovenstaande argumenten wordt over deze aanvraag ongunstig advies uitgebracht

...”

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 28 februari 2014 een ongunstig advies, met verwijzing naar het ongunstige advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Merelbeke weigert op 6 maart 2014 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Gelet op de ligging binnen het beschermd dorpsgezicht werd advies gevraagd aan Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen. Zij bracht op 24 februari 2014 een ongunstig advies uit.

Het advies meldt dat de aanvraag, overeenkomstig artikel 4.3.3. VCRO, strijdig is met direct werkende nomen uit het beleidsveld Onroerend Erfgoed en is aldus bindend.

...

Gelet op de bovenvermelde onoverkomelijke legaliteitsbelemmering, onder rubriek ‘externe adviezen’ zijn verdere opportuniteitsafwegingen niet verder relevant.

...

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de geldende wettelijke bepalingen en reglementaire bepalingen.”

...”

De tussenkomende partij tekent tegen deze beslissing op 15 april 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij. In het beroepsschrift werpt de tussenkomende partij middelen op tegen het ongunstige advies van het Agentschap Onroerend Erfgoed van 24 februari 2014.

De Expertcommissie Onroerend Erfgoed adviseert naar aanleiding van het administratief beroep als volgt gunstig:

“ ...

Zonder zich uit te spreken over de actuele stedenbouwkundige realiteit dat het bouwperceel niet langer binnen een goedgekeurde verkaveling is gelegen, stelt de commissie vast dat de beoogde nieuwbouw voldoet aan de voorschriften die golden voor de verkaveling die is vervallen, waaraan het agentschap onroerend erfgoed initieel haar goedkeuring heeft gehecht en waarin is tegemoet gekomen aan de eis om gepaste afstand te voorzien tussen de nieuwbouw en de historische bebouwing enerzijds, en de perceelgrens anderzijds.

De commissie stelt ook vast dat de omgeving van de hoeve (buiten dorpsgezicht) volledig is verkaveld en met nieuwbouw is bebouwd, en dat daardoor de historische zichtlijnen op het 2/3 erfgoed zijn aangetast. De commissie stelt trouwens vast dat de historische hoeve-onderdelen binnen het dorpsgezicht ondertussen zijn gerestaureerd en gemoderniseerd, waarbij soms verregaande concessies zijn gedaan ten aanzien van de historische verschijningsvorm van het geheel.

Voor wat betreft de "gewijzigde inzichten" waarnaar het agentschap in haar huidige advies verwijst, stelt de commissie vast dat deze niet in verhouding staan tot de schaal van dit specifieke dorpsgezicht, dat slechts de directe omgeving betreft van een monument, en bezwaarlijk als een representatief onderdeel van een gaaf landelijk en historisch geheel kan worden benaderd.

De commissie beoordeelt de aanvraag dan ook positief.

De commissie wijst de deputatie erop dat zij ingevolge artikel 11, 14/2, tweede lid van het hoger genoemde decreet, slechts een beslissing kan nemen over de toekenning of de weigering van de schriftelijke vergunning in zoverre zij het advies van de commissie overneemt.

...”

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 17 juli 2014 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 29 juli 2014 beslist de verwerende partij op 28 augustus 2014 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De juridische aspecten

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

Het gebouw waarop de aanvraag betrekking heeft bevindt zich in een beschermd dorpsgezicht.

De dienst Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen van de Vlaamse Overheid heeft in haar advies van 24 februari 2014 (zie rubriek 1.3) geoordeeld dat de aanvraag in strijd is met bovenvermelde direct werkende normen uit het beleidsveld Onroerend Erfgoed.

Conform het decreet van 3 maart 1976, tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten, artikel 11, paragraaf 4/2, zijn bestendige deputaties, die zich moeten uitspreken over een administratief beroep tegen een beslissing houdende de toekenning of de weigering van een stedenbouwkundige vergunning, ertoe gehouden het advies in te winnen van de Expertencommissie onroerend erfgoed, indien het beroepschrift

middelen opwerpt tegen het toekennen of weigeren van een machtiging door de erfgoedconsulenten van het agentschap Ruimte & Erfgoed.

In het beroepsschrift (zie rubriek 1.7) worden middelen opgeworpen tegen het advies van de dienst Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen.

Derhalve werd met een op 8 mei 2014 verzonden aangetekend schrijven het advies ingewonnen van de Expertencommissie onroerend erfgoed.

De Expertencommissie bracht in vergadering van 12 juni 2014 het volgende advies uit:... Gelet op dit gunstige advies kan op rechtsgeldige wijze bij gunstige evaluatie van alle andere aspecten van de aanvraag voorbijgegaan worden aan het in eerste aanleg uitgebracht negatief advies van Onroerend Erfgoed.

De goede ruimtelijke ordening

De woning wordt op een eerder ruim perceel met een oppervlakte van 819m² geplaatst op respectievelijk 5 en 8m van de zijdelingse perceelsgrenzen en op 8.03m van de achterste perceelsgrens; dit houdt in dat voldoende zijdelingse stroken worden gerespecteerd en tevens een kwalitatieve buitenruimte als tuin voorhanden blijft.

Het gebouw bestaat uit twee bouwlagen afgewerkt met zadeldak en aansluitende garage, welke bestaat uit één bouwlaag onder zadeldak. De kroonlijsthoogte bedraagt 6m, de nokhoogte 9.04m.

De woning heeft een inpandige garage aan de linkerkant die een kroonlijsthoogte heeft van 3,10m.

Het gebouw wordt in een roodbruin-genuanceerde gevelsteen opgetrokken, de dakbedekking bestaat uit pannen met leikleur, de dorpels bestaan uit arduin en het schrijnwerk wordt voorzien in beige aluminium.

Men kiest voor een stijl die men als historiserend zou kunnen omschrijven, refererend naar de Vlaamse landelijke bebouwing van de 18e en 19e eeuw.

De te realiseren architectuur is derhalve inpasbaar in het landschap en in de streekgebonden typologie.

Ook qua materiaalgebruik wordt aangesloten bij de reminiscentie aan landelijke architectuur uit het verleden, wat eveneens goed aansluit bij de als monument geklasseerde site van het 'boerenhuis' op het aanpalend perceel.

Aldus wordt tot een geheel gekomen dat passend is binnen dit residentieel kader dat lokaal gedomineerd wordt door de site van het 'boerenhuis van de voormalige kasteelhoeve'.

Het project is derhalve zowel functioneel als ruimtelijk passend in de omgeving.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De tussenkomende partij werpt de onontvankelijkheid van het beroep op omdat het inleidende verzoekschrift geen middelen in de zin van artikel 11, tweede lid, 7° van het Procedurebesluit zou bevatten. De Raad is echter van oordeel dat de exceptie van de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dient te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en als de verzoekende partijen ernstige middelen aanvoeren die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

De reden van de vraag tot schorsing is duidelijk. Bij mogelijkheid tot uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning wordt het beschermd dorpsgezicht als geheel geschaad. Ook de impact voor het resterend dorpsgezicht zou onomkeerbaar zijn wegen onttrekken aan het zicht van de openbare weg, aan de Hof Ter Wallenaaln. Thans biedt een oppervlakte van 819m² daar maximaal garanties toe.

Eveneens is de inplanting van de pastorijswoning van die aard en zo volumineus dat verzoeker eveneens onomkeerbare schade zou lijden door deze tweede, onverwachtse woning naast zijn perceel van een grootteorde van dat van de verzoeker. Alsook ontstaat een gebrek aan inval van licht en zonlicht in de woning en voortuin van de verzoeker, als de pastorijswoning zou worden opgericht. De inplanting ervan wijkt dermate af van de stedenbouwkundige voorwaarden voor de gehele straat, dat dit onomkeerbare schade zou berokkenen aan het residentiële karakter en de grote, lange percelen van de Hof Ter Wallenlaan. De woning van de verzoeker wordt zelf ook verscholen achter deze pastorijswoning.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekers beweren dat door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de stedenbouwkundige vergunning het beschermd dorpsgezicht als geheel geschaad wordt. Verzoeker zou ook onomkeerbare schade lijden door deze woning. De oprichting van de pastorijswoning zou een gebrek aan inval van licht en zon in de woning en voortuin van

verzoeker doen ontstaan.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing het beschermd dorpsgezicht zal schaden, maken ze niet in concreto aannemelijk in welke zin dit voor hen een persoonlijk nadeel oplevert.

Wat het volume van de pastorijswoning betreft, blijkt dat het gebouw bestaat uit twee bouwlagen afgewerkt met zadeldak en aansluitende garage, welke bestaat uit één bouwlaag onder zadeldak. De kroonlijsthoogte bedraagt 6m, de nokhoogte 9.04m. Dergelijke woning kan bezwaarlijk volumineus genoemd worden.

Aangaand het verlies van zonlicht, blijkt dat de beoogde woning ten westen van de woning van verzoekers staan, zodat het verlies aan zonlicht beperkt zal zijn. Verzoekers tonen bovendien niet concreet aan dat er sprake is van een substantiële reductie van het zonlicht. Er is geen lichtstudie of een ander stavingsstuk toegevoegd ter staving van hun bewering.

De ernst van de aangevoerde nadelen blijkt niet.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk, minstens ongegrond.

...

3.

De tussenkommende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Weerlegging – geen MTHEN

Nopens het ‘beschermd dorpsgezicht’

De verzoekers menen een MTHEN te kunnen ontlenen aan een vermeende aantasting van het ‘beschermd dorpsgezicht’. Zij leggen echter geen enkele relatie tussen de eigen situatie en dat dorpsgezicht.

Het gegeven dat het dorpsgezicht als geheel zou worden geschaad is niet alleen een ‘straffe’ bewering in het licht van het gunstige advies van de Expertencommissie (supra) – vooral is het een stelling die op geen enkele manier gerelateerd wordt aan de eigen rechtspositie.

Aldus kan een en ander ontmaskerd worden als een loutere actio popularis, dewelke ambtshalve als onontvankelijk moet worden afgewezen.

Daarenboven rustte op de verzoekers ingevolge het gunstig expertenadvies van de Expertencommissie een verzwaarde motiveringsplicht om aan te tonen dat een en ander wel degelijk op negatieve wijze het dorpsgezicht impacteert. Dergelijke motieven worden niet aangebracht. Er wordt volstaan met de loutere beleidskritiek – niet gestaafd – dat de bestreden beslissing afbreuk doet aan het dorpsgezicht. Dergelijke loutere beleidskritiek kan niet als MTHEN in aanmerking worden genomen.

Nopens het vermeende ‘gebrek aan inval van licht en zon’

De verzoekers stellen vervolgens dat de inplanting van de woning in woongebied zou impliceren dat zij ‘licht en zon’ moeten ontberen in de ‘woning en voortuin’.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat

- de inplanting van de nieuwbouwwoning voorzien wordt op 8 meter van de perceelsgrens met het perceel van de verzoekers, hetgeen een bijzonder ruime afstand is en ruimschoots meer bedraagt dan de gebruikelijke bouwvrije zijtuinstroken van ca. 3 m. Deze stelling klemt des te meer nu blijkt dat de eigen woning van verzoekers gebouwd is op ca. 4,42 m van de perceelsgrens;
- de kroonlijsthoogte van 6 m volstrekt gebruikelijk is in de omgeving; de woning van verzoekers is overigens gelegen aan de kant van het vergunde garagegebouwtje (één bouwlaag), waarvan de kroonlijsthoogte 3,10 m is (terwijl de woning van verzoekers over de volledige breedte twee bouwlagen beslaat);
- de nieuwbouwwoning wordt ingeplant ten westen van de woning van de verzoekers, waarbij geen enkele impact gegenereerd wordt in het zuiden, zodat bezwaarlijk aangenomen kan worden dat op onaanvaardbare wijze schaduw wordt gecreëerd op het perceel van de verzoekers.

Een en ander blijkt overigens genoegzaam uit het inplantingsplan waarop zowel de nieuwbouwwoning als de woning van de verzoekers wordt aangeduid:
[afbeelding]

Nopens de vermeende aantasting van het residentiële karakter en van de grote percelen van de Hof Ter Wallenlaan

De verzoekers menen ten slotte een MTHEN te kunnen puren uit de – overigens onjuiste – stelling dat de invulling van het perceel niet in overeenstemming zou zijn met het ‘residentieel karakter’ en de ‘grote en diepe percelen’ van de Hof Ter Wallenlaan. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekers aan dit gegeven geen enkel persoonlijk belang of enige betrokkenheid kunnen ontleenen. Verzoekers zijn niet de hoeders van het ‘residentieel karakter’ en van de ordening in de omgeving en ontberen ter zake hoedanigheid.

Overigens blijkt ook uit een onderstaande kaart dat de naastliggende percelen een gelijkaardige perceelsgrootte (ca. 800 à 900 m²) kennen als het perceel waarop de bestreden beslissing betrekking heeft (ca. 819 m²).

Uit deze stelling, die strijdt met de feitelijke elementen van het dossier, kan geenszins een MTHEN worden afgeleid. De beweringen van verzoekers falen ook op dit punt.
...

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partijen dienen aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partijen kunnen ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partijen desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

Als moeilijk te herstellen ernstige nadeel dat zij met de voorliggende vordering tot schorsing wensen te voorkomen, halen de verzoekende partijen aan dat het dorpsgezicht als geheel zal worden geschaad en onomkeerbaar wordt onttrokken aan het zicht in de Hof ter Wallenstraat. Ze wijzen er verder ook nog op dat zij door de omvang van de woning zullen worden geconfronteerd met een gebrek aan (zon)lichtinval in hun woning en voortuin en het residentiële karakter van de omgeving zal verdwijnen.

3.

De aanvraag voorziet een woning in pastoriestijl met twee bouwlagen en zadeldak. De kroonlijsthoogte bedraagt 6m, de nokhoogte 9,04m en de bouwdiepte 9,30m. De Raad kan uit de bijgevoegde kaart en luchtfoto van de omliggende percelen afleiden dat de geplande woning een gelijkaardige omvang heeft als de overige woningen in de Hof ter Wallenlaan. Bovendien worden er ruimere afstanden voorzien ten aanzien van de zijdelingse perceelsgrenzen. Er is dan ook geen sprake van een ernstige aantasting van het residentiële karakter van de omgeving, minstens wordt het tegendeel door de verzoekende partijen niet met voldoende concrete gegevens aannemelijk gemaakt.

De Raad merkt verder op dat zowel de woning van de verzoekende partijen als de woning waarop de bestreden beslissing slaat, gelegen zijn in een voor woningbouw bestemd gebied. In dergelijk woongebied mag van de bewoners een normale mate van tolerantie met betrekking tot de hinder eigen aan een dergelijke omgeving verwacht worden. Er zal bijgevolg pas sprake zijn van een ernstig nadeel wanneer het relatieve evenwicht tussen enerzijds het bestaan van hinder eigen aan een woonzone en anderzijds de tolerantie die ten aanzien van dergelijke hinder in

hoofde van de verzoekende partijen mag verondersteld worden, wordt verbroken dan wel ernstig wordt verstoord.

De verzoekende partijen voegen als stuk 18 enkele foto's toe die de Raad een beeld geven van de bouwplaats en de omliggende percelen. Of, en in voorkomend geval in welke mate, de vergunde woning daadwerkelijk aanleiding zal geven tot de aangevoerde beperkte lichtinval en vermindering aan zonlicht valt uit de stukken echter niet op te maken. Minstens moet vastgesteld worden dat de verzoekende partijen nalaten dit op een voor de schorsing voldoende concrete wijze aan te tonen, bijvoorbeeld aan de hand van zonlichtstudie of een simulatie. Het komt de Raad derhalve voor dat de geschetste nadelen de in redelijkheid normaal te verdragen hinder eigen aan een woongebied niet overschrijden en in die zin niet ernstig kunnen genoemd worden.

De Raad stelt uit het inplantingsplan bovendien vast dat de geplande woning ten westen en op meer dan 8m van de perceelsgrens met de verzoekende partijen wordt ingeplant, hetgeen de eventuele ernst van het ingeroepen verlies aan zonlichtinval reeds in belangrijke mate relativeert.

4.

Wat de ingeroepen aantasting van het beschermd dorpsgezicht betreft, merkt de Raad ten slotte nog op dat de verzoekende partijen niet concreet uiteenzetten in welke zin het vermelde nadeel, nog los van de eventuele ernst ervan, hen persoonlijk kan raken. De verzoekende partijen lijken bovendien te alluderen op hun tweede en zesde middel, waarmee zij de wettigheid van de bestreden beslissing viseren. De mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing betreft echter een discussie over de grond van de zaak en levert op zich geen nadeel op voor de verzoekende partijen dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

5.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 14 april 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER